

Verklaringen voor jongensliefde

Dr Edward Brongersma; Jongensliefde - Seks en erotiek tussen jongens en mannen; SUA, Amsterdam 1987; Deel 1; pagina 87-96

Wilson & Cox (1983, 31) geloven dat pedofielen veelal een strengere opvoeding hebben gehad dan de meeste andere kinderen.

° [https://www.ipce.info/host/wilson_83/index.htm >]

Walters benadert het vraagstuk genuanceerder.

“De jongen kan het brandpunt worden van de tederheid die de man voor zijn eigen jongere zelf voelt, of hij kan als symbool dienen voor hoe de man zichzelf in zijn droom ziet, met inbegrip van zijn vrouwelijke aspecten, waarbij hij zodoende de eigenschappen in zichzelf herontdekt die hij als volwassen man niet hebben mag” (1978, 15).

Schérer (1978, 61) huldigt een soortgelijke opvatting.

Volgens West (1977, 103) is de homofiele man dikwijls erg aan zijn moeder gehecht, zodat hij zich zelfs positief met haar vereenzelvigd. Hij wil zoveel mogelijk op zijn moeder lijken. Daarin slaagt hij het best indien hij als voorwerp van zijn liefde een jongen kiest die op hem lijkt en van wie hij dus kan houden op dezelfde manier. Waarop zijn moeder eens van hem hield (of had moeten houden).

Een soortgelijke theorie wordt aangehangen door Levie (1971, 251-252., 254) en Kraemer (1976, 2.).

De psychiater Morris Fraser noemt jongensliefde ‘een seksuele storing’ en ‘een afwijking’. Hij zoekt de oorzaak in ‘een strijd om moederliefde’, in ‘onbevredigde behoeften tijdens de kinderjaren’, die nu bewust worden. Wanneer zo’n man trouwt en kinderen krijgt, demonstreert zich deze neiging dikwijls zelfs nog duidelijker bij zijn nageslacht, hetzij omdat zij erfelijk is, hetzij -- en dit vindt Fraser waarschijnlijker — omdat zij voortvloeit uit opvoedingsfouten (1976, IX 116, 22.1, 231).

Kruijt (1976, 25) stelt de vraag: is de neiging aangeboren of achteraf verworven? Hij geeft argumenten zonder tot een duidelijke conclusie te komen. Maar één ding is zeker: geen man zal plotseling veranderen of veranderd worden in een jongensminnaar (Abraham 1969, 158).

Volkomen belachelijk is het om pedofilie te verklaren als gevolg van angst voor een volwassen partner (zoals Gould, geciteerd door Janus 1981, 228). De angstige man, bewust van zijn te kort schieten, zou zich dan tot het kind wenden (Taylor 1981, XIII; Möller 1983, 37).

Zoals ik al eerder in dit hoofdstuk schreef, kan een minderwaardigheidscomplex wel een man ertoe bewegen, zijn seksuele behoeften bij een kind te bevredigen. Dat maakt hem dus tot *pseudo-pedofiel*. Positieve liefde echter kan nooit geboren worden uit angst, en het is nu juist dit overheersen van een positieve liefde dat een man tot jongensminnaar stempelt. Al even weinig grond is er jongensliefde te zien als gevolg van seksuele ervaringen met een volwassene toen de betrokkene zelf nog een jongen was (bijvoorbeeld Pendergast, geciteerd door Janus 1981, 208).

[Blz 88]

Volgens Pieterse (1982, II 26, 27) had slechts 29,1 % van haar proefpersonen dergelijke ervaringen opgedaan (in verreweg de meeste gevallen hadden ze die prettig gevonden) en dat percentage is haast even hoog als bij jongens in het algemeen. Terecht wijst zij erop dat de theorie van verleiding in de jeugd als oorzaak van homofiele neigingen tegenwoordig alom wordt verworpen.

Er is geen reden om dezelfde vergissing nu weer bij het speuren naar de oorzaak van pedofiele neigingen te begaan.

Met recht en reden schrijft Morris Fraser (1976, 115) dat we ‘schandelijk weinig afweten van pedofilie’. Dit weerhoudt hem er evenwel niet van een nauwkeurige psychoanalytische ontwikkelingsbeschrijving neer te pennen.

“Om te beginnen is de pedofiel dubbel benadeeld; hij was emotioneel heel sterk aan zijn moeder gehecht, maar zij beantwoordde zijn liefde niet ten volle, of zelfs helemaal niet. Zijn vader was afwezig, of hield niet van hem, of verachtte hem. Deze toestand heeft tot gevolg dat zijn dilemma in de oedipale fase bijzonder wreed wordt.

Tot op zekere hoogte komt deze crisis bij alle mannelijke kinderen voor; een jongen wordt zich bewust van de rol van zijn vader en ziet daarin een bedreiging voor zijn verlangen zijn moeder voor zich alleen te hebben, met uitsluiting van ieder ander. Zodra hij zich bewust wordt van de rol van zijn vader, ziet hij daarin een bedreiging.

Het klassieke afweermechanisme tegen deze bedreiging is “identificatie met de aanvaller”. De jongen neemt daarbij dan het gedrag van zijn vader tot voorbeeld en hoopt de genegenheid van zijn moeder te herwinnen door de eigenschappen van zijn vader tot de zijne te maken.

Maar hoe staat het nu met de jongen wiens vader ontbreekt, of die een felle hekel aan zijn vader heeft, openlijk of verholen? Het feitelijk gevolg ligt voor de hand: natuurlijk kan zijn vader voor hem geen voorbeeld zijn van mannelijk gedrag; er is geen “aanvaller” met wie hij zich kan identificeren.

Dubbel gefrustreerd valt de jongen nu terug op het enig overblijvende voorwerp van liefde: zichzelf. Zo vindt een narcistische inversie plaats.

Bij het ouder worden blijft hij diep verliefd op het kind dat hij eens was.

Maar dat is een onmogelijke toestand. Hij moet dus zijn genegenheid

projecteren (dat wil zeggen naar buiten verplaatsen) op andere kinderen van dezelfde leeftijd als het door hem verlorene. Zo worden deze het voorwerp van Zijn liefde” (Fraser 1976; 20).

Weer een andere voorstelling van zaken geeft Liesbeth van Zijl, een Nederlandse kinderpsychologe (1976, 352.): het kind wordt, speciaal in de kleuterleeftijd, onvoldoende begeleid bij het groeien in eigen identiteit. Wanneer nu de eigen behoeften en handelingen van de jonge kleuter getroffen worden door strenge taboes op dit gebied, terwijl anderzijds een sterk erotisch-seksueel ‘spel’ tussen hem en zijn ouders plaatsvindt, ontstaan onnodige, zijn uitgroei tot man remmende, schuld- en angstgevoelens. Dit nu leidt vaak tot een troostende liefde voor zichzelf. De vrouw wordt dan taboe en bedreigend, de vader, de oudere man, eveneens “en het enige wat overblijft, zijn of de lieve (wel) jongetjes, eventueel later ook de wat ouderen, en de niet-bedreigende lieve meisjes” (1976, 352.).

[blz 89]

Ook Rosemary Gordon gelooft dat de pedofiel als kind het voorwerp moet geweest zijn van onbewuste seksuele verleiding door een van de ouders of door beiden (1978, 46).

De lezer zou werkelijk onder de indruk komen van al die zelfverzekerde verhalen over het leven en de persoonlijkheid van jongensminnaars! Ik ken ze, velen van hen, en ik kan enkel verklaren dat ik geen enkel verband zie tussen al deze theorieën en de werkelijkheid van de mensen die ze verondersteld worden te ‘verklaren’. Jongensliefde blijft dus een mysterie, tenminste wat de oorsprong ervan betreft. En het zal waarschijnlijk altijd een mysterie blijven, juist zoals het een mysterie is hoe iemand van vrouwen gaat houden of van mannen.

Toen geleerden de homoseksualiteit begonnen te bestuderen, leek het belangrijkste vraagstuk of de neiging tot het eigen geslacht aangeboren of verworven was. Na een langdurige strijd, waarin de voorvechters van de beide standpunten zich uitputten in argumenten, verdween geleidelijk aan de hoop op een duidelijk, ondubbelzinnig, beslissend antwoord. De ontwikkeling van een mens van bevruchte eicel tot volwassene is een uiterst gecompliceerd proces, aan eindeloos veel invloeden onderhevig. Hoe deze alle tezamen ten slotte bepalen wat in dit speciale volwassen individu het meest de geslachtslust zal opwekken, is iets waarvan we nauwelijks enig begrip hebben.

Het is van wezenlijk belang hier die vluchthaven van denkluheid te vermijden waarbij men aanneemt dat de wederzijdse aantrekking van man en vrouw zo natuurlijk en vanzelfsprekend is dat die geen verklaring behoeft. Eerder al heb ik duidelijk gemaakt dat de mens wezenlijk niet zozeer heteroseksueel als wel biseksueel is aangelegd. Later kunnen bepaalde ‘specialisaties’ plaatsvinden.

Dit betekent dat elke specialisatie van de geslachtslust verklaring behoeft. De wetenschap nu heeft nog nooit het proces of de processen ontdekt waardoor deze specialisatie ontstaat. Op dit punt bestaan alleen suggesties en veronderstellingen (Masters & Johnson 1980, 429).

Het is ongetwijfeld een heel boeiend vraagstuk voor de geleerden, maar vrij onbelangrijk voor het individu. Iedereen heeft immers het gevoel dat zijn eigen seksuele instelling voor hemzelf natuurlijk is. Verbazingwekkend is dit niet. Zelfs als de neiging niet aangeboren doch later verworven zou zijn, dan is die al vastgelegd eer een kind vier of vijf jaar oud is, en dit is een onbewust proces. Wanneer de neiging bewust wordt, is die al een hele tijd aanwezig en tevens onveranderlijk geworden, ‘ongeneeslijk’, dat wil zeggen niet vatbaar voor ‘behandeling’ (Hanry 1977, 120-121).

Het ontbreken van betrouwbaar onderzoek

Onze vijandige, door taboes geïnspireerde wetten hebben nog een andere uitwerking: ze maken behoorlijk onderzoek naar jongensliefde en jongensminnaars goeddeels onmogelijk. De wetenschap is immers niet in staat een groep te onderzoeken die door de samenleving met zoveel haat, verachting en angst bejegend wordt dat de leden ervan het gevaar van bestraffing lopen indien ze hun eigen diepste neigingen volgen.

[Blz 90]

Lombroso schreef een boek over ‘de misdadiger’. Sindsdien heeft de criminologie evenwel alle hoop opgegeven dit mysterieuze wezen te beschrijven. Oorspronkelijk leek het nogal simpel: men hoefde enkel de kenmerken vast te stellen van de gevangenisbevolking. Pas langzamerhand drong het inzicht door dat in de gevangenis enkel een kleine selectie zit, bestaande uit mensen die de misdrijven pleegden waar de zwaarste straffen op staan. De veel talrijkere kruimeldiefjes komen er met een boete of een voorwaardelijke veroordeling van af. Bovendien begon men zich af te vragen in hoeverre een mens verandert door het feit van te worden gearresteerd, ondervraagd, voor de rechter gesleept, veroordeeld, opgesloten met andere gevangenen en uitgestoten door de maatschappij. Met andere woorden: is de gevangene A nog wel dezelfde persoon als de misdadiger A ten tijde van zijn vergrijp?

Ten slotte werd ook nog onderzoek verricht naar de onontdekte, onbekend gebleven misdadigheid. Verbijsterende cijfers kwamen aan het licht over de omvang daarvan. Meer dan 90% van alle jongemannen bleek zich schuldig te maken aan misdrijven (Buikhuisen 1969, 74). In een rede in de Eerste Kamer rekende ik eens voor dat, als een miljoen mensen een ernstig strafbaar feit plegen, ten slotte slechts 260 van hen in de gevangenis belanden. Wat daar is opgesloten

kan dus in geen enkel opzicht representatief heten voor de ‘typische misdadiger’, verondersteld al dat die bestaat.

Nu zijn de omstandigheden voor onderzoek naar misdadig gedrag nog zonder meer ideaal vergeleken met die voor een onderzoek naar pedofilie. Want in het begin vergat men onderscheid te maken tussen

- *pedofielen* (mannen en vrouwen waarvan de erotische neigingen hoofdzakelijk naar kinderen uitgaan) en
- *pseudo-pedofielen*, (mannen en vrouwen waarvan de erotische neigingen hoofdzakelijk naar volwassenen uitgaan, maar die seksuele contacten hebben met kinderen ter vervanging).

Het is nodig hier terug te komen op dit al eerder aangeroerde punt.

Precies dezelfde fout die de oudere studies over homofilie zo waardeloos maakte, werd hier opnieuw begaan. Zoals men eens, om ‘de’ homofiel te bestuderen, de te ondervragen personen in gevangenissen en psychiatrische klinieken zocht onder degenen die veroordeeld waren wegens het plegen van homoseksuele handelingen (alsof het begaan van een homoseksuele handeling bewees dat de dader zich ook *het liefst* homoseksueel bevredigde!), zo ging men ook nu ‘de’ pedofiel zoeken onder de wegens ‘ontucht’ met minderjarigen veroordeelden en ter beschikking gestelden wegens ‘ontucht’ met minderjarigen (Bullough 1979, 15; Taylor 1981, X; West 1977, 32).

Pedofielen en pseudo-pedofielen gingen op één hoop. Freud heeft zelfs alleen maar pseudo-pedofielen gezien (Fraser 1976, 119).

Al deze schrijvers gingen uit van de onuitgesproken veronderstelling dat seksueel gedrag altijd beantwoordt aan het diepste seksuele verlangen, en dat een man pedofiel is vanwege wat hij *doet* en niet vanwege zijn erotische *begeerte*. Seksuologisch is dit een onhoudbare simplificatie.

Albrecht(1964), Baurmann (1983) [*], Crawford (1981), Freund (1981), Gebhard (1965), Howells (1981), McCaghy (1967, 1971), Möller (1983), Newton (1978), Sandfort (1979) [**], Schorsch (1973), Socarides (1954), Swanson (1968), Wegner (1953), Wyss 1967)

[* < https://www.ipce.info/ipceweb/Library/baurmann_sum.htm >
& < https://www.ipce.info/library_2/files/baurmann.htm >]

[** Dit is Sandfort’s afstudeerscriptie, later vertaald en uitgegeven als
< https://www.ipce.info/host/sandfort_87/index.htm >.]

[Blz 91]

en de andere al eerder in dit hoofdstuk vermelde schrijvers hebben intussen wel duidelijk gemaakt dat er onder de zogenaamde seksuele delinquenten maar een heel klein percentage echte pedofielen schuilt. De grote meerderheid bestaat uit

personen die er, door de een of andere oorzaak onmachtig een goed menselijk contact te leggen en daardoor lijdend aan een minderwaardigheidscomplex, niet in slagen een relatie met een volwassen partner op te bouwen.

Wegner vond veel oorlogsinvaliden onder hen en stelde ook veelvuldig alcoholmisbruik vast. Volgens hem pakken drinkers eerder jongens dan meisjes (1953, 43, 51). Baummanns materiaal biedt echter geen bevestiging van deze laatste bewering (1983, 439).

Door een paar echte pedofielen tot één pot nat te vermengen met de grote massa van deze ongelukkige individuen, verkregen de onderzoekers van de begintijd een brij die ze dan met de middelen van hun wetenschap trachtten te analyseren.

Hoe bevooroordeeld deze geleerden waren, onthult hun woordkeuze. De onderzochte mannen heetten ‘daders’, ‘misdadigers’, ‘delinquenten’, ‘kinderlokkers’, ‘aanranders’, ‘bestraften’ enzovoorts; hun jeugdige partners zijn steevast ‘slachtoffer(tje)s’; wat ze met elkaar deden wordt doorlopend ‘misbruik’ genoemd. De conclusies van deze onderzoekers kloppen — hoe kan het anders — geheel en al met hun vooropgezette (Howells 1981, 72, 86-87).

Zo schilderen Toobert en Jones hun 120 veroordeelden in het *International Journal of Psychiatry* (1959) af als seksueel onbevredigd en lijdend aan contactarmoede, schuldgevoelens en overgevoeligheid voor het oordeel van anderen. Daarom zochten zij hun heil in vereenzelviging met het lichamelijk zwakke en emotioneel minder bedorven kind.

- Niemann (1974, 67) ontdekte onder 173 seksuele delinquenten er 68,8% met contactstoornissen.
- Michael Schofield (1965, 150) geeft een overzicht van de meningen van een reeks schrijvers.
- Volgens Fitch komt ‘de typische pedofiel’ uit een slecht milieu of een gebroken gezin.
- Frosch & Bromberg zien hem als een alleenstaander, maatschappelijk een mislukkeling;
- Mohr & Turner onderschrijven dit.
- Wyss noemt hem een schuw type met zwakke driften, onzeker van zichzelf.
- Wilson & Cox (1983, 12.2.) beweren dat hij mensenschuw is, zonder eerezucht.
- Bromberg, Bowman en Freedman houden de pedofiel in het algemeen voor impotent.
- Swenson en Grimes achten de kwaliteit van zijn beroepswerkzaamheden beneden peil.

- Mohr & Turner en Virkunen hebben ook van zijn intelligentie en sportieve prestaties geen hoge dunk; geestelijk is hij onrijp.
- Alan P. Bell & Calvin S. Hall (1971) beschrijven het voorwerp van hun studie als een heel infantiele persoon.
- Naar Kurlands (1960) overtuiging moet een man die seks met kinderen pleegt wel erg gestoord zijn; het is zelfs waarschijnlijk dat hij aan een soort schizofrenie lijdt.
- Mohr & Turner (1967) denken aan ‘een schizoïde inversie’ en
- Karpman (1964) deelt die mening.
- Socarides (1959) daarentegen veronderstelt dat de seksuele omgang van deze mannen met kinderen nu juist de veiligheidsklep vormt die hen behoedt voor een anders onvermijdelijke psychotische uitbarsting.
- Albrecht (1964) en De Wind (1969) signaleren veel zwakzinnigen.

Al deze schrijvers zien pedofilie als een zwaar ziekelijke toestand: de pedofiel is een ‘seksuele psychopaat’ met al de eigenschappen van zulke gestoorde mensen.

Hier wil ik slechts in het voorbijgaan opmerken, dat de voorstelling die bij het publiek over de seksuele psychopaat leeft geen enkele gelijkenis vertoont met de werkelijkheid (Eisenck, geciteerd door O’Carroll [1980, 103-104] [*], Fox [1980, 194], Churchill [1968, 144] en Zeegers [1977, 160]).

- [* < <https://www.ipce.info/host/radicase/index.htm> >]

Mensen denken dat hij een verdierlijkte bruto is. In feite is hij een man met een bijzonder sterke morele overtuiging, vooral waar het de seksualiteit betreft. Dikwijls is hij hoogst godsdienstig, een trouw kerkganger. Veel later dan anderen begint hij seksueel actief te worden, want zijn seksuele remmingen zijn veel sterker dan bij gezonde mensen. Daardoor heeft hij ook maar betrekkelijk weinig seksuele omgang.

In de 59 gevallen van ‘ontucht met kinderen’ die Albrecht analyseerde, hadden

- 29 van de daders in het geheel geen seksuele omgang,
- 7 hadden deze maar een paar maal per jaar,
- 10 niet meer dan eens of tweemaal per maand en slechts
- 10 regelmatig of veel (1964, 91).

Het schaamtegevoel van de seksuele psychopaat is sterk ontwikkeld. Hij is bovendien schuw en gesloten. Wat hem ziek maakt, is nu juist zijn overdreven moraliteit; deze drukt op hem als een verpletterende last, en af en toe bezwijkt hij daaronder. Dan breken zijn opgekropte driften los, in een uitbarsting van wanhoop. Kleinere uitbarstingen bewegen hem tot exhibitionisme en dergelijk licht

wangedrag; bij zwaardere komt het tot aanranding, verkrachting of zelfs sadistische doodslag. Mensen die morele vraagstukken wat luchthartiger benaderen en rustig hun eigen persoonlijke zwakten weten te aanvaarden, kunnen zichzelf gemakkelijker in toom houden en vervallen niet tot zulke uitersten.

Het beeld dat de verouderde geschriften schetsen van ‘de’ pedofiel is afschuwelijk. Wanneer ik daarnaast het beeld leg van de bijna vijfhonderd praktiserende jongensminnaars die ik min of meer goed heb leren kennen en met wie ik in briefwisseling sta, dan zie ik voor me: geestelijken van verschillende kerken, psychologen, romanschrijvers, hoogleraren, accountants, leraren, artsen, journalisten, maatschappelijk werkers, jeugdleiders, beeldhouwers, schilders, musici, dichters, officieren, notarissen, advocaten, ambtenaren, werklieden, directeuren, bedrijfsleiders, toneelspelers, uitgevers, kantoorbedienden, diplomaten, fotografen, wiskundigen, makelaars in effecten, bankiers, bibliothecarissen, grondbezitters, adellijken, boeren, ingenieurs, psychiaters, portiers en architecten. Sommigen voldoen uitstekend in eenvoudige betrekkingen, velen bekleden belangrijke of zeer belangrijke posities en worden geacht wegens hun hoogstaand karakter.

Het zijn mensen uit allerlei landen, vrijgezel en getrouwd; sociale mislukkelingen maar ook hoogst intelligente lieden, die aanzien genieten. Sommigen zijn saai en vervelend, anderen levendig, met boeiende conversatie; sommigen eenzellig en zonderling, anderen energieke doorzetters; sommigen heel godsdienstig, anderen atheïsten. In leeftijd variëren ze van 17 tot 79, in de frequentie van hun seksuele contacten met jongens van haast nooit tot dagelijks. Sommigen zijn gebonden aan één enkele jongen, terwijl anderen

[Blz 93]

voortdurend van partner wisselen. Sommigen hadden seks met ontelbaar veel jongens zonder dat de politie zich er ooit mee bemoeide, anderen werden bij hun eerste poging opgepakt en bestraft.

Toen het koloniaal gezag kort voor de Tweede Wereldoorlog in Nederlands Oost-Indië (nu Indonesië) plotseling een campagne tegen seks met jongens ontketende (nadat die lang stilzwijgend geduld was) vielen de burgemeester van de hoofdstad, een rooms-katholieke bisschop, de geneesheer-directeur van Java's grootste ziekenhuis, haast alle in het land wonende Europese kunstenaars en een paar journalisten als slachtoffer (Rovsing 1959, 171).

De tegenstelling tussen de werkelijkheid en de zotte voorstelling in de vakliteratuur met al haar pretenties van deskundigheid zou men met een schaterlach kunnen afdoen, ware het niet dat zij de bron is geweest van een massa ellende, onrecht, onzedelijkheid en schade.

Zoals ik al zei: indien men een klein percentage gezonde pedofielen hutselt met een overstelpend veel groter percentage van vaak geestelijk gestoorde pseudo-pedofielen, is er geen andere uitkomst mogelijk. Een technische fout bij de samenstelling van de onderzoeksgroep moet tot noodlottige gevolgen leiden. De echo van deze vergissing klinkt nog zwakjes na in sommige publicaties van academische titels dragende auteurs, maar zij weergalmt nog luid in de openbare mening en een op sensatie beluste pers. Het gedegen onderzoek van nieuwere datum komt tot heel andere conclusies.

Een tot dusver ongekende mogelijkheid tot beter onderzoek kwam op toen, vanaf 1970, in verschillende landen pedofielen zich begonnen te organiseren en enkele voormannen openlijk voor hun neigingen uitkwamen. Zij hadden ingezien “dat het voor alle onderdrukten een kernpunt is, zich een identiteit te verwerven door zichzelf een naam te geven, en dat een naam krijgen nog niet hetzelfde is als een stigmatiserend etiket op een groep plakken” (Reeves 1983, 17).

Pionierswerk bij het aldus mogelijk geworden onderzoek deed de Nederlandse psycholoog dr. Frits Bernard, die tijdens een internationale bijeenkomst van pedofielen te Breda in 1973 een gedrukte vragenlijst ronddeelde en dit bij enkele volgende bijeenkomsten herhaalde.

Zijn voorbeeld vond navolging in Nederland bij

- Loes Rouweler-Wutz (1976) en Monica Pieterse (1981, 1982.), die eveneens zelf ontworpen vragenlijsten voorlegden aan leden van de verschillende pedofiele werkgroepen en hun bekenden;
- in Engeland bij de *Paedophile Information Exchange (PIE)*, die een overzicht van zijn leden samenstelde (gepubliceerd in 1976) [*];
 - [Later uitgegeven als
< https://www.ipce.info/host/wilson_83/index.htm >]
- in Frankrijk bij Léonard des Sables (pseudoniem) met een enquête onder de leden van *Arcadie*, een vereniging van homofiele mannen (gepubliceerd 1976-1977).

Nu zijn echter noch de werkgroep Pedofilie van de NVSH, noch de Engelse PIE, de Duitse DSAP en AKP, de Zwitserse SAP noch enige andere organisatie er ooit in geslaagd, werkelijk representatief te worden voor de pedofilie. Haast zonder uitzondering wordt hun ledenbestand gevormd door mannen die van jongens houden; de Noord-Amerikaanse Man/Jongens-Liefde Vereniging (NAMBLA) drukt dit zelfs al in haar naam uit.

[Blz 94]

Van alle gedane onderzoek is dat van Pieterse nog het minst eenzijdig; maar zelfs bij haar is toch

- de overgrote meerderheid (79%) van de proefpersonen op jongens ingesteld.
- Slechts 9,2 % heeft een voorkeur voor meisjes en
- 11,8 % voelt zich tot beide geslachten aangetrokken (1981, II-9).

De oorzaak van dit overwicht van jongensminnaars zou wel kunnen zijn dat zij minder remmingen hebben om voor hun neiging uit te komen dan mannen die van meisjes houden (Mohr & Turner 1967, 3 63). De Franse feministe Leila Sebbar verklaart het ontbreken van vrouwen aldus: de vrouwelijke seksualiteit zou dichterbij de erotiek van kinderen staan en minder dicht bij de doelgerichte mannelijke seksualiteit. Daarom zouden vrouwen minder belangstelling hebben voor het schrappen van de wetsbepalingen tegen seks met kinderen (1980, 193).

Dit boek houdt zich alleen bezig met de mannelijke neiging tot jongens. Voor mijn onderzoek is het dus niet zo bezwaarlijk dat de organisaties van pedofielen en de groepen van proefpersonen eenzijdig zijn samengesteld. Maar dat alle hedendaagse studies vertekend zijn, vloeit niet zozeer voort uit die eenzijdige samenstelling (allemaal mensen met dezelfde neiging) als wel uit het feit dat ze ook maatschappelijk een heel bepaalde selectie vormen. Dit beïnvloedt de resultaten stellig.

De leden van een organisatie die strijdt voor de emancipatie van een zwaar gediscrimineerde groep en ijvert voor de afschaffing van tegen die groep gerichte wetten, zijn immers niet zomaar gewone burgers. Want niemand van wie het bekend worden van zijn erotische neigingen hem maatschappelijk zou ruïneren, zal zich bij een dergelijke groep aansluiten. Onder degenen die deze angst overwinnen en de organisatie steunen zullen er toch nog velen zijn die het niet in hun hoofd halen zich op een vergadering te vertonen. Deze remmingen zullen evenwel wegvallen wanneer iemands geheim al aan het licht is gekomen door een arrestatie.

Bernard vond bij de aanwezigen op de Bredase bijeenkomst dan ook niet minder dan 54% met een vonnis op hun strafregister (1979, 76). Het aantal van degenen die minder zware botsingen met de justitie hadden, waarbij het niet tot een veroordeling kwam (niet onderzocht door Bernard), zou dit percentage nog aanmerkelijk hebben kunnen opdrijven, omdat het in Nederland aan het openbaar ministerie vrij staat een zaak niet voor de rechter te brengen (zelfs als er voldoende bewijs van schuld is) en de officieren van justitie een ruim gebruik van deze bevoegdheid maken. Van de proefpersonen van Bernard met een blanco strafregister stond of had 20% onder psychiatrische behandeling gestaan, ook al een aanwijzing voor conflicten met de naaste omgeving.

Mensen zonder strijdlust dan wel afkerig van ontmoetingen met gevoelsgenoten of niet in staat hun eigen situatie te accepteren, los van de opvattingen van hun

omgeving - zulke mensen sluiten zich eenvoudig nooit bij een dergelijke groep aan. Emancipatiebewegingen worden altijd gedragen door vechters, onafhankelijke denkers en intellectuelen, dus bepaald geen gemiddelde groep uit de samenleving.

In de inleiding van hun rapport over mannelijke seksualiteit citeren
[Blz 95]

Anthony Pietropinto & Jacqueline Simenauer met instemming een uitspraak van Alexander Pope:

“Wie de mensheid wil bestuderen moet naar de mens gaan, niet naar de patiënten van een psychiater, niet naar de leden van een organisatie, niet naar zijn correspondenten.” (1979, 16-17).

Weinbergs stelling (geciteerd bij Levine 1980, 255) dat stigmatisering door de publieke opinie het onmogelijk maakt een representatieve onderzoeksgroep van homofielen samen te stellen, geldt in nog veel sterkere mate voor pedofielen. Die gaan immers nog veel zwaarder gebukt onder stigmatisering. Taylor wijst er terecht op dat het eenvoudig onmogelijk is algemene conclusies te trekken uit wat men waarneemt in een werkgroep van pedofielen (1981, XI).

Het ligt eveneens voor de hand dat actieve strijdbaarheid, een onafhankelijk oordeel en onwil zich te buigen voor de morele waardeoordelen van zijn omgeving, van invloed zijn op iemands seksuele gedrag. Zowel in de Kinsey-rapporten als in het onderzoek van Pietropinto & Simenauer komt een verband naar voren tussen intelligentie en de frequentie van seksuele activiteit, alsmede de vormen daarvan.

Hieruit volgt dat het lid van een bijzonder strijdbare emancipatiebeweging zich gemiddeld anders zal gedragen dan zijn niet-georganiseerde gevoelsgenoot. Om die reden hebben al de statistische gegevens over seksuele activiteit, promiscuïteit en bijzondere neigingen, afgeleid uit enquêtes onder de leden van pedofielen werkgroepen, slechts een heel beperkte algemene waarde.

Hetzelfde geldt voor Bernards bevindingen aangaande de geringere neuroticiteit van zijn proefpersonen. Wilson, Green en Siegelman kwamen tot dezelfde resultaten in hun analyse van een groep lesbische vrouwen — de leden daarvan waren gemiddeld minder neurotisch dan een heteroseksuele controlegroep. In beide gevallen is dit waarschijnlijk toe te schrijven aan de bijzondere selectie (West 1977, 185). Marinkelle (1976, 2.86) signaleert verschillende onderzoeken die erop wijzen dat homofielen die geen psychiatrische hulp zoeken, zich in de mate van neurotisch zijn in niets onderscheiden van vergelijkbare groepen heterofielen. Hij vindt eveneens geen reden te veronderstellen dat dit voor andere groepen met afwijkende neigingen anders zou zijn.

Hiermee is niet gezegd dat het werk van de genoemde onderzoekers geheel waardeloos en onbruikbaar is. Het verschaft ons een beeld van het ledenbestand van de organisaties waar het om gaat. Maar elke poging om uit deze bevindingen algemene conclusies te trekken over pedofielen moet verworpen worden. Het valt te waarderen dat het Engelse rapport van PIE zichzelf bescheiden aandiende als ‘overzicht van de leden’. Ook Léonard des Sables publiceerde zijn studie als ‘een enquête onder een groep jongensminnaars’.

In vergelijking met hen lijdt het onderzoek van Bernard eraan dat het zelfs niet representatief is voor de werkgroep als geheel — het betrof alleen degenen die op een bepaalde bijeenkomst verschenen. Zijn studieobject was dus slechts een selectie uit een selectie. Monica Pieterse bekritiseerde Bernard op dit punt: zijn geestdrift als pionier sleepte hem mee en hij kon geen weerstand bieden aan de verleiding zijn bevindingen te veralgemenen door het gebruik van uitdrukkingen als ‘het zelfbeeld van de gemiddelde pedofiel’ (1978, 54).

[Blz 96]

Maar ‘de’ pedofiel bestaat niet, evenmin trouwens als ‘de’ heterofiel of ‘de’ homofiel (Möller 1983, 30). Rouweler-Wutz wees er zeer terecht en bij herhaling op dat de door haar geanalyseerde groep niet representatief was (1976, 40, 44-45).

Voor de betrokken persoon zelf is het natuurlijk uiterst belangrijk wat het voorwerp van zijn seksuele begeerte is en in welke richting zijn verlangen gaat, maar zolang zijn verlangens naar een ander menselijk wezen uitgaan, zijn het niet het geslacht en de leeftijd van dat wezen, die de persoonlijkheid van de minnaar bepalen. Gedurende de jaren voorafgaande aan de Tweede Wereldoorlog kon men nog menen in de homofiel iemand te zien met bepaalde karakteristieken, die hem onderscheidden van ‘normale’ mensen. Sindsdien hebben geleerden vele duizenden homofielen zorgvuldig onderzocht en langzamerhand werd het hun duidelijk, dat ‘de’ homofiele man in geen enkel opzicht van de heteroseksuele man afwijkt, behalve in het voorwerp van zijn ‘t seksuele verlangens (West 1977, 33).

Ik ben ervan overtuigd dat een systematischer onderzoek van pedofiele personen tot dezelfde conclusie zal voeren, dat wil zeggen: zij bezitten geen wezenlijk kenmerkende hoedanigheden waarin zij zich onderscheiden van de mensen om hen heen. Taylor (1981, XIV) en Wilson & Cox (1983, 57, 65) [*] denken er hetzelfde over. West zegt dat we niets afweten van jongensminnaars (1977, 251) — of precies zoveel als van enige andere groep mensen.

° [* < https://www.ipce.info/host/wilson_83/index.htm >]

[**Literatuur:** De hier niet weergegeven bronnen zijn te vinden op < https://www.ipce.info/booksreborn/brong_1.pdf >, in de boek-versie op blz. 284, in de .PDF-versie op blz. 144.]